

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: T. B.**, zastoupen JUDr. Tomešem Fibichem, advokátem, se sídlem nám. J. Hrubého 72, Kardašova Řečice, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2004, č. j. 28 Ca 780/2002 - 55,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy - dopravního úřadu (dále jen „dopravní úřad“), ze dne 3. 7. 2002, č. j. MHMP - 71092/2002/DOP - O3, byla žalobci (dále jen „stěžovatel“) za spáchání správního deliktu podle § 35 odst. 3 písm. h) a i) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“), uložena pokuta ve výši 200 000 Kč. Pokuta byla stěžovateli uložena za porušení § 21 odst. 2 a 3 zákona o silniční dopravě a § 15 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen „prováděcí vyhláška“), spočívající v tom, že při cenové kontrole provedené pracovníky odboru daní, poplatků a cen Magistrátu hlavního města Prahy dne 21. 5. 2002 stěžovatel po uskutečněné kontrolní jízdě vozidlem taxislužby značky Škoda Octavia, SPZ: X, evidenční číslo Y, z P., N., na P. do ulice K., k T. m., nevydal doklad o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxametry, ale vydal ručně psanou stvrzenku s neúplnými a falešnými údaji.

Ke stěžovatelově odvolání bylo toto rozhodnutí přezkoumáno žalovaným, který rozhodnutím ze dne 25. 9. 2002, č. j. 693/02 - 110, napadené rozhodnutí potvrdil a stěžovatelovo odvolání zamítl.

Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl dne 20. 11. 2002 žalobou k Městskému soudu v Praze. V ní zejména uvedl, že s ohledem na jeho majetkové poměry je uložená pokuta v jeho případě likvidační. Navíc došlo na jeho straně k další újmě, a to zrušení živnostenského oprávnění, přestože by tomuto mělo předcházet opakované porušení povinností, což se nestalo. Toto potrestání, ač není předmětem tohoto řízení, by mělo být bráno za dostatečné provinění, kterého se stěžovatel dopustil. Rovněž poukázal na to, že od posuzované jediné negativní události byl opakovaně znovu kontrolován a nikdy nebyly shledány žádné závady. Skutek byl žalovaným posouzen nepřiměřeně tvrdě, přičemž rozhodnutí nemůže ve stěžovatelově případě působit výchovně, ale pouze likvidačně. Proto navrhl zrušení obou správních rozhodnutí a vrácení věci dopravnímu úřadu k dalšímu řízení. Dne 4. 12. 2003 byla městskému soudu doručena stěžovatelova replika k vyjádření žalovaného, v níž má za to, že celé správní řízení je nepřezkoumatelné, a mělo by být zrušeno, neboť žalovaný nepracoval s prvotními originálními dokumenty.

Městský soud v Praze rozsudkem blíže označeným v záhlaví žalobu zamítl a současně žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí mj. konstatoval, že stěžovatelem uváděné skutečnosti jsou ve vztahu k výši ukládané pokuty nerozhodné, jelikož zákon o silniční dopravě nezohledňuje osobní a majetkové poměry provozovatele taxislužby. Rovněž tak soud ve správním soudnictví nemůže k takovým žalobním bodům přihlídnout, neboť mu to zákon neumožňuje (ve správním soudnictví soud poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným zákonem č. 150/2002 Sb., soudním řádem správním /dále jen „s. ř. s.“/ nebo zvláštním zákonem.) V této souvislosti soud odkázal na § 2 s. ř. s. Pokud nebylo stěžovatelovo subjektivní veřejné právo v tomto případě porušeno, soud ve správním soudnictví žádnou ochranu poskytnout nemůže. Dále městský soud konstatoval, že odůvodnění výše pokuty bylo provedeno v souladu se zákonem a není ve zjevně nepřiměřené výši. Nezákonnost v postupu správních úřadů soud neshledal. K žalobním bodům stěžovatelem uplatněným až po uplynutí zákonné lhůty v replice k vyjádření žalovaného nemohl soud přihlídnout.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, a to s výslovným odkazem na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že řízení je postiženo vadou, jejímž důsledkem může být nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť rozhodnutí správních orgánů, ze kterých vycházelo rozhodnutí soudu, je nepřezkoumatelné. Uloženou sankci bylo dle jeho názoru možné, s ohledem na okolnosti zvláštního zřetele hodné, snížit. Celé správní řízení proběhlo bez předložení originálních - původních dokladů, které měly deklarovat řádnost a zákonnost postupu správních orgánů, a ani městský soud nepovažoval za nezbytné jejich prověření. Stěžovatel se neztotožňuje s názorem soudu, jenž upozornění na absenci originálních dokladů považoval za nový žalobní bod uplatněný po zákonem stanovené lhůtě. Soud je naopak povinen vždy dbát na řádnost průběhu řízení, a proto si měl předložení originálních listin vyžádat. Rozhodnutí Městského soudu v Praze je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgány pracovaly s originálními doklady, přičemž z obsahu správního spisu je jednoznačně zřejmé, že stěžovatel sám své pochybení a porušení právních předpisů přiznal. Jelikož své pochybení účelově odůvodňoval tvrzením o zaseknuté tiskárně, žalovaný po přezkoumání rozhodnutí dopravního úřadu toto rozhodnutí potvrdil. K dalším stěžovatelovým námitkám žalovaný nepovažuje za nutné nic dodávat a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím dopravního úřadu byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za porušení § 35 odst. 3 písm. h) a i) zákona o silniční dopravě. Toho se stěžovatel dopustil tím, že dne 21. 5. 2002 po uskutečněné kontrolní jízdě vozidlem taxislužby značky Škoda Octavia, SPZ: X, evidenční číslo Y, z P., N., na P. do ulice K., k T. m., nevydal doklad o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxamtru, ale vydal ručně psanou stvrzenku s neúplnými a falešnými údaji. Své pochybení v průběhu řízení omlouval tím, že po kontrolní jízdě provedené pracovníky cenového orgánu byla v taxamtru zaseknutá páska a on si neuvědomil, že nemůže vydat ručně psanou stvrzenku. Poukázal na skutečnost, že se v jeho případě jedná o první porušení předpisů. V odůvodnění rozhodnutí ohledně výše uložené pokuty dopravní úřad přihlédl podle § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě k vysoké závažnosti a významu protiprávního jednání, společenské nebezpečnosti vyplývající z důsledků takového jednání, jež lze kvalifikovat jako podvodné jednání s cílem klamat zákazníka, neprávem se obohatit, znemožnit své následné dohledání a explicitně tak poškozovat dobré jméno hlavního města Prahy a celé profesní skupiny provozovatelů silniční dopravy. S přihlédnutím na účinný dopad sankce pak dopravní úřad rozhodl o uložení sankce v dolní polovině zákonné sazby. Stěžovatel ve svém odvolání opětovně poukázal na to, že se jedná o jeho první přestupek a v inkriminované době mu přestala fungovat tiskárna taxamtru. Proto se mu zdá výše uložené pokuty neadekvátní, zcela by jej i jeho rodinu finančně zničila. Pokud by měl pokutu zaplatit, musel by prodat auto, s nímž podniká. O odvolání rozhodl žalovaný dne 25. 9. 2002, pod č. j. 693/02 - 110, přičemž rozhodnutí dopravního úřadu potvrdil a stěžovatelovo odvolání zamítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že stěžovatelovo tvrzení je nevěrohodné a vzhledem k věci zcela irrelevantní. Pokud by stěžovatel jako provozovatel taxislužby dbal příslušných právních předpisů, nemohl by připustit, aby došlo k vydání ručně psaného dokladu o zaplacení jízdného s falešnými údaji. Pokud by došlo k poruše tiskárny, neměl jízdu vůbec dokončit a nemělo dojít k vybrání jízdného, tím spíše ne k vypsání podstatně vyšší částky. Vzhledem ke všem okolnostem zjištěného porušení právních předpisů souvisejících s provozováním taxislužby projevil dle názoru žalovaného dopravní úřad značnou shovívavost, patrně právě jen s ohledem na první stěžovatelovo zjištěné porušení právních předpisů, neboť volil postih ve výši zhruba jedné čtvrtiny přípustného rozpětí.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pro posouzení věci je podstatný § 21 zákona o silniční dopravě, který zejména stanoví: Provozovatel taxislužby je povinen vozidlo taxislužby označit střešní svítilnou s nápisem "TAXI" a vybavit jej úředně ověřeným, řádně registrujícím a zaplombovaným taxametrem. Provozovatel taxislužby je oprávněn provozovat taxislužbu pouze vozidlem, kterému bylo přiděleno dopravním úřadem evidenční číslo. Podrobnosti k náležitostem evidence vozidel taxislužby stanoví prováděcí předpis. Vozidlo, které je evidováno jako vozidlo taxislužby, není přípustné využívat k provozování jiného druhu silniční dopravy mimo dopravu pro soukromou potřebu. Provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby řidič při provozování taxislužby používal taxametr a vydal cestujícímu z tiskárny taxametru doklad o zaplacení jízdného. Provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby k provozování taxislužby bylo užito pouze vozidel úplně vybavených a označených předepsaným způsobem. Způsob označení a podrobnosti o technických podmínkách provozování taxislužby, zejména podrobnosti o označení vozidla a náležitostech dokladů souvisejících s provozováním taxislužby, stanoví prováděcí předpis.

Podle § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič ihned po ukončení přepravy přepnul taxametr z provozní polohy "OBSAZENO" do provozní polohy "JÍZDNÉ". Výše úhrady za poskytnutou přepravní službu se stanoví výhradně z údajů odečtených po ukončení jízdy ze zobrazovače taxametru na základě sjednané ceny za přepravu. Provozovatel taxislužby rovněž zajistí, aby řidič bez vyzvání vydal cestujícímu doklad o zaplacení jízdného, kterým je výhradně výstup z tiskárny taxametru ručně doplněný o stanovené údaje. Taxametr musí být nastaven na okamžitý automatický tisk dokladu o zaplacení jízdného při přepnutí do provozní polohy "JÍZDNÉ".

Podle odst. 2 tohoto ustanovení musí doklad o zaplacení jízdného obsahovat číslo dokladu, obchodní jméno a místo trvalého pobytu či sídlo provozovatele, evidenční číslo vozidla taxislužby, datum jízdy, státní poznávací značku, výchozí a cílové místo přepravy, čas odjezdu a příjezdu, všechny dílčí položky, z nichž je výsledná sazba složena, cenu včetně daně z přidané hodnoty, a požádá-li o to cestující i údaje potřebné k odečtení daně, údaje o úhradě jiných nákladů souvisejících s přepravou, jméno, příjmení a podpis řidiče.

Podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 750 000 Kč dopravci, který porušil § 21 zákona o silniční dopravě. Podle písm. i) téhož ustanovení uloží tutéž pokutu dopravci, který nedodržuje podmínky pro provozování taxislužby stanovené tímto zákonem.

Podle § 39 silničního zákona se v řízeních upravených tímto zákonem postupuje podle obecných předpisů o správním řízení, pokud jednotlivá ustanovení tohoto zákona nestanoví jinak.

Přestože stěžovatel výslovně odkázal na stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je z povahy jeho námitky zřejmé, že namítá-li nesprávné posouzení výše uložené pokuty, pak namítá důvod podle písm. a) téhož ustanovení, který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový

stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Podle § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě se při stanovení výše pokuty přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

Se všemi uvedenými kritérii se dopravní úřad i žalovaný vypořádali a jak správně konstatoval již městský soud, k jiným než zákonem stanoveným kritériím nemohli přihlížet. Ani městský soud proto nepochybil, pokud pochybení žalovaného v tomto směru neshledal. Jestliže výše citovaná zákonná ustanovení stanoví rozpětí, v němž je možné uložit sankci, pak z odůvodnění správního rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán stanovil sankci v jím zvolené výši. Tak se stalo i ve stěžovatelově případě. Městský soud, který z tohoto důvodu k stěžovatelem tvrzeným okolnostem nepřihlédl, tak použil správnou právní normu, kterou správně interpretoval.

Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť si soud nevyžádal předložení veškerých písemností v podobě originálu a namísto toho se uvedeným žalobním bodem pro opožděnost jeho uplatnění nezabýval.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitka absence originálů písemností byla v žalobním řízení uplatněna více než jeden rok po podání žaloby (žaloba byla podána 20. 11. 2002, replika k vyjádření žalovaného dne 4. 12. 2003), stalo se tak nepochybně po zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Městský soud proto postupoval správně, když k tomuto žalobnímu bodu uplatněnému až po uplynutí zákonné lhůty nepřihlédl. Nejvyšší správní soud tak neshledal naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek publikovaný pod č. 166/2004 Sb. NSS, v němž judikoval, že rozhodnutí správního orgánu je nutno zrušit toliko tehdy, plynou-li v řízení před správním orgánem ze soustředěných důkazů (kopií listin) rozpory a neúplnosti, které brání potřebnému zjištění skutečného stavu věci, nebyly-li v řízení předloženy originální doklady a nebyl-li ani učiněn pokus o jejich zjištění. Taková situace však ve stěžovatelově případě nepochybně nenastala, neboť sám stěžovatel porušení zákona, za něž je sankcionován, nikdy nepochybnil, a nenamítal rozpor obsahu předložených listin se skutečností.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s., neboť ji neshledal důvodnou.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný, který měl úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní

soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu